

Lassú fájdalom

*Most már nem számítanak az utolsó
fájdalomcsillapítók sem. Megolvadtak
a számban, és olyan ízük lett, mint azoknak
az alumínium ételbordóknak.*

*Anyám vitte még az ebédet abban,
amikor ez divat volt,
pontosabban ez jutott, meg az,
hogy közben kiderült: rákot is okoz.*

*A város végét egy kibalt üveggyár jelzi,
a múltkor sétáltunk el arra,
van ott egy tó is.
Kacsákat etettél a maradék kifliből,
amit egy éjjel-nappaliban
vettél, mert te hajnalban vagy a legéhesebb.*

*A nádasról meg anyám jutott eszembe,
hogy talán kilencévesen látta utoljára ezt
a tumpa meghajlást, amikor az apját temették.*

*Neked meg olyan szagod volt,
mint a vizes nádleveleknek, mint a tó iszapos medrének.
És a tízemeletes bérházak szorításában mégis így volt ez szép.*

*Talán a boncasztalon fekvő testekben is maradt
egy maréknyi vizes nádlevél,
legalább a koponyaboltozatban,
amit körfűrészszel vágna le.
Talán még a hátukon, a gerinc mentén.*

*A bőröd csigolyáid mentén a legvékonyabb,
és feltehetőleg a legérzékenyebb is.
A múltkor még fel is sikoltottál,
amikor végigbúztam a mutatóujjam.
Azóta ritkábban beszélünk.*

*Azóta attól félsz, majd ezzel zsarolhatlak,
mintha mással nem, mintha csak ezzel tudnálak.
Mintha mindenki tisztában lenne azzal,
hogy olyan a szagod bajnalban, mint
a vizes nádleveleknek, mint egy súlyos tómedernek.*

*Anyámmak rövid haja volt, pöttyös rubája,
piros lakkcipője, így vitték el aznap délelőtt
az iskolába. Fél tízkor halt meg az apja,
megállt a szíve. A vére megalvadt, és olyan íze lett,
mint azoknak az alumínium ételhordóknak.*

